

Voorzitter, raadsleden,

Wij maken ons zorgen.

Zoals elk jaar halen we even adem op de camping. De stad is heet. Hier kunnen we naar buiten en kunnen onze kinderen en kleinkinderen spelen, fietsen, leren lopen. Ze zitten zeg maar niet op de telefoon. Kinderen leren gewoon samen te leven, net als wij 😊
Kamperen is niet voor niets zo'n diepgewortelde Nederlandse traditie.

Maar wij maken ons dus zorgen. Want hoe lang nog?

Het voelt alsof we in een kalme zee rustig door het leven gingen en er ineens een net over ons heen werd gegooid en hongerige haaien werden losgelaten. Niet die prachtige, oeroude wezens uit de natuur – nee, deze zijn van kunststof en vernietigen alles wat leeft in de mooie zee.

Misschien wat beeldend maar het drukt ons machteloos gevoel uit.

De rechter maande de gemeente onlangs tot een besluit: mag MarinaParken beginnen met bouwen? Wij houden ons hart vast.

Zo'n vergunning betekent: Een JA tegen alles voor het rendement van de superrijken en een keiharde NEE tegen natuur en mens.

Maar ook: kleine vergunningen omzeilen grootschalig natuuronderzoek, en na een paar kleintjes is er geen weg terug. De welbekende salamitactiek. Wees op uw hoede daarvoor!

U handhaaft nu gelukkig de bouwstop. U volgt – net als de provincie – het omgevingsplan.

Maar toch maken we ons zorgen. Omdat we er geen zicht op hebben. Er is geen duidelijkheid. Omdat er achter de schermen veel gebeurt. Omdat we weten hoe groot de belangen zijn.

En het bijzondere is dat we weten uit gesprekken met u: U wil die villa's niet. De provincie wil het niet. De inwoners willen het niet. Natuurbeschermers niet en wij kampeerders zeker niet.

En toch zijn we bang dat ze er straks opeens staan.

Als dat zo is: Wie regeert er dan eigenlijk in ons land? De samenleving en haar wetten, of zijn het meer de mazen van de wet die gelden in recreatieparkenland?

Gewone mensen voelen zich machteloos tegenover deze juridische powerplay. En daarmee is het ook moeilijk vertrouwen te houden in de politiek. Als een overheid zou buigen voor het grote geld, wat blijft er dan over? Wat zeg je dan ook eigenlijk tegen onze kinderen die zoeken naar goede voorbeelden?

Wij willen iets heel simpels maar ook heel fundamenteels: bescherming. Vermorzeld voelen tussen de grote machten en systemen is het trieste thema van deze tijd en het is gevaarlijk. Het voelt ook afschuwelijk.

In de tweede kamer koos onlangs een meerderheid voor een nieuwe kampeerwet. Een SP-initiatief. Laat u daardoor inspireren. Die kant gaat het op in Nederland.

Onze kinderen spelen hier vandaag. Ik moet er niet aan denken dat we ze straks moeten uitleggen dat we dit allemaal zijn

kwijtgeraakt... omdat niemand durfde op te staan.

Wij vragen u vriendelijk maar ook dwingend; sta op! wees moedig.

Kies voor natuur, mens en rechtvaardigheid.

Wij rekenen op u.

Dank u wel.

Voorzitter, raadsleden,

Wij maken ons zorgen.

Zoals elk jaar halen we even adem op de camping. De stad is heet. Hier kunnen we naar buiten en kunnen onze kinderen en kleinkinderen spelen, fietsen, leren lopen. Ze zitten zeg maar niet op de telefoon. Kinderen leren gewoon samen te leven, net als wij☺ Kamperen is niet voor niets zo'n diepgewortelde Nederlandse traditie.

Maar wij maken ons dus zorgen. Want hoe lang nog?

Het voelt alsof we in een kalme zee rustig door het leven gingen en er ineens een net over ons heen werd gegooid en hongerige haaien werden losgelaten. Niet die prachtige, oeroude wezens uit de natuur – nee, deze zijn van kunststof en vernietigen alles wat leeft in de mooie zee.

Misschien wat beeldend maar het drukt ons machteloos gevoel uit.

De rechter maande de gemeente onlangs tot een besluit: mag MarinaParken beginnen met bouwen? Wij houden ons hart vast.

Zo'n vergunning betekent: Een JA tegen alles voor het rendement van de superrijken en een keiharde NEE tegen natuur en mens.

Maar ook: kleine vergunningen omzeilen grootschalig natuuronderzoek, en na een paar kleintjes is er geen weg terug. De welbekende salamitactiek. Wees op uw hoede daarvoor!

U handhaaft nu gelukkig de bouwstop. U volgt – net als de provincie – het omgevingsplan.

Maar toch maken we ons zorgen. Omdat we er geen zicht op hebben. Er is geen duidelijkheid. Omdat er achter de schermen veel gebeurt. Omdat we weten hoe groot de belangen zijn.

En het bijzondere is dat we weten uit gesprekken met u: U wil die villa's niet. De provincie wil het niet. De inwoners willen het niet. Natuurbeschermers niet en wij kampeerders zeker niet.

En toch zijn we bang dat ze er straks opeens staan.

Als dat zo is: Wie regeert er dan eigenlijk in ons land? De samenleving en haar wetten, of zijn het meer de mazen van de wet die gelden in recreatieparkenland?

Gewone mensen voelen zich machteloos tegenover deze juridische powerplay. En daarmee is het ook moeilijk vertrouwen te houden in de politiek. Als een overheid zou buigen voor het grote geld, wat blijft er dan over? Wat zeg je dan ook eigenlijk tegen onze kinderen die zoeken naar goede voorbeelden?

Wij willen iets heel simpels maar ook heel fundamenteels: bescherming. Vermorzeld voelen tussen de grote machten en systemen is het trieste thema van deze tijd en het is gevaarlijk. Het voelt ook afschuwelijk.

In de tweede kamer koos onlangs een meerderheid voor een nieuwe kampeerwet. Een SP-initiatief. Laat u daardoor inspireren. Die kant gaat het op in Nederland.

Onze kinderen spelen hier vandaag. Ik moet er niet aan denken dat we ze straks moeten uitleggen dat we dit allemaal zijn kwijtgeraakt... omdat niemand durfde op te staan.

Wij vragen u vriendelijk maar ook dwingend; sta op! wees moedig.

Kies voor natuur, mens en rechtvaardigheid.

Wij rekenen op u.

Dank u wel.

Marianne Bakker, bestuurslid Bekavo / 06 41860418

